

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **H. S.**
státní příslušnice Republiky Severní Makedonie
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Faridem Alizey
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2023, č. j. MV-26622-4/SO-2023, ve věci
povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „MV“) usnesením ze dne 5. 10. 2021, č. j. OAM-35387-3/DP-2021 podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo správní řízení zahájené na základě žádosti žalobkyně ze dne 13. 9. 2021 o povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně žádala o dlouhodobý pobyt za účelem studia (ve školním roce 2021/2022 byla studentkou 3. ročníku na Střední škole cestovního ruchu a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, s. r. o.). MV předně vyhodnotilo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

vzhledem k tomu, že studium žalobkyně na střední škole není studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, žádost žalobkyně nemůže být posuzována jinak než žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 téhož zákona za účelem jiné/ostatní. Důvodem pro zastavení řízení pak byla skutečnost, že žalobkyně nesplnila podmínku pro podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož v době podání žádosti pobývala na území přechodně bez víza v souladu s § 18 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z totožného důvodu (absence potřebného pobytového oprávnění) žalobkyně nebyla oprávněna podat ani žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců.

2. Proti tomuto usnesení si žalobkyně podala odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí MV potvrdila.
3. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, které považuje za nezákonné, nepřezkoumatelné a v rozporu se skutečným stavem věci. Napadené rozhodnutí je obecné a nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zamítnutí odvolání žalobkyně. Žalovaný bez konkrétních úvah uvedl, že MV nemělo jinou možnost než řízení zastavit. S takovýmto závěrem žalobkyně nesouhlasí, přičemž ani jeden ze správních orgánů nevzal v úvahu skutečnost, že žalobkyně na území ČR žije již mnoho let (v roce 2007 bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které bylo opakovaně prodlužováno až do roku 2015), z čehož vyplývá, že kromě školní povinnosti na území ČR má i pevné rodinné vazby. Na území ČR žije se svou celou rodinou (matka, otec, sourozenci i vzdálená rodina), přičemž někteří příslušníci mají povolený trvalý pobyt, někteří již získali občanství ČR. V zemi svého původu nikoho bližšího z rodiny nemá.
4. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nevzal v úvahu § 174a zákona o pobytu cizinců a neposoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně, čímž došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Střední škola je akreditovanou střední školou a splňuje podmínky uvedené v § 64 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konkrétně neuvedl, jak dospěl k závěrům, že střední škola není studiem ve smyslu výše citovaného ustanovení. Správní orgány posuzovaly skutkový stav věci na základě subjektivního hodnocení v intencích nedovolené libovůle při užití správního uvážení, neboť z obsahu § 64 písm. c) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá naplnění důvodnosti žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalobkyně tak byly nesprávně a neúplně posouzeny právní otázky související s podmínkami dle § 64 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Žalobkyně dle ní ignoruje skutečnost, pro kterou došlo k zastavení předmětného řízení, a sice absenci jakéhokoli pobytového oprávnění. S odkazem na četnou judikaturu NSS dále uvedla, že u procesního rozhodnutí obecně nepřichází posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně v úvahu, jelikož se o věci meritorně nerozhoduje.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez jednání.

8. Krajský soud nejprve považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě uplatněných žalobních námitek. Náležitosti žaloby upravuje § 71 s. ř. s., který mj. ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobkyně považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně je povinna popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měla žalovaná vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58]. Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
9. Z uvedeného je zřejmé, že jako žalobní bod neobstojí obecný poukaz na zákonná ustanovení. Poukázala-li žalobkyně zcela obecně na porušení §§ 2-4 a 50 odst. 4 s. ř., jedná se o výtku nenaplněnou jakýmkoli konkrétním skutkovým obsahem, a proto se jí soud nemohl nijak blíže zabývat. Stejně platí i pro označení judikatury použité v napadeném rozhodnutí jako nepřiléhavé za současné absence bližšího zdůvodnění, v čem tuto nepřiléhavost žalobkyně spatřuje. Úkolem soudu jakožto nestranného posuzovatele totiž není za žalobkyni žalobní body domýšlet.
10. Žalobkyně taktéž tvrdila, že správní orgány dostatečně nezdůvodnily výroky svých rozhodnutí, neuvedly podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se řídily ve smyslu § 68 odst. 3 s. ř., ani informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami žalobkyně a jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ani v tomto případě se nejedná o tvrzení dostatečně konkrétní pro to, aby se jednalo o řádný žalobní bod. Krajský soud tak může pouze zcela obecně uvést, že jak usnesení MV, tak i rozhodnutí žalované obsahuje veškeré formální náležitosti, je z nich zřejmé, jak správní orgány rozhodly, na základě jakých skutečností a úvah a podle jaké právní úpravy, k čemuž uvedly dostatečnou argumentaci vysvětlující, proč bylo řízení zastaveno. Krajský soud proto tvrzením žalobkyně nepřisvědčil. Zároveň krajskému soudu není zřejmé, jelikož tak ze žaloby nevyplývá, jakými konkrétními návrhy, vyjádřeními a námitkami žalobkyně se správní orgány nezabývaly, když žalobkyně dle obsahu spisu žádné vyjádření k podkladům rozhodnutí ani jiné vyjádření či návrhy (kromě podaného odvolání) nečinila. Krajský soud tak neshledal ani žalobní tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
11. Při posouzení věci samotné pak krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že dotčené prvostupňové rozhodnutí není meritorním rozhodnutím o udělení či neudělení pobytového oprávnění žalobkyni, nýbrž pouze procesním rozhodnutím o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soudní přezkum takového rozhodnutí je pak omezen toliko na dotčenou procesní otázku. U žaloby podané proti rozhodnutí o zastavení řízení je tudíž možný přezkum ze strany krajského soudu omezen pouze na otázku, zda správní orgán takové řízení zastavil v souladu se zákonem, či nikoliv (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47). Námitkami žalobkyně, které z uvedeného rozsahu vybočují, se proto krajský soud v nyní projednávané věci nemohl zabývat, neboť by tak přezkoumával zákonnost něčeho, co nebylo předmětem posuzování

správních orgánů. Na základě uvedeného je tak nutno konstatovat, že žalobní argumentace týkající se toho, že správní orgány nepřihlédly k existenci dlouhodobého faktického pobytu žalobkyně na území ČR jakož i absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně dle § 174a zákona o pobytu cizinců se mívá s podstatou napadeného rozhodnutí.

12. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.*
13. Podle § 42 odst. 2 téhož zákona *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je dále oprávněn podat cizinec, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydaného podle § 43, pobýval-li na území po dobu nejméně 3 let.*
14. Podle § 42d odst. 1 téhož zákona *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území je oprávněn podat na zastupitelském úřadu cizinec, pokud na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a jde-li o studium podle § 64. Na území je oprávněn žádost podat ministerstvu držitel víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného jiným členským státem Evropské unie, držitel povolení k dlouhodobému pobytu vydaného k pobytu na území za jiným účelem nebo držitel víza k pobytu nad 90 dnů. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydaného podle § 43, pobýval-li na území po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.*
15. Podle § 169r odst. 1 písm. c) téhož zákona *se zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
16. Z citované právní úpravy vyplývá, že základním předpokladem pro oprávnění k podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu je existence některého z uvedených pobytových oprávnění, jímž musí cizinec v době podání žádosti disponovat. Z citovaných ustanovení navíc rovněž vyplývá, že naplnění této podmínky je nezbytné jak pro podání žádosti k povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia, tak za účelem ostatní/jiné. Na tomto místě se tak soud dostává ke skutečnosti zásadní pro posouzení věci. Mezi účastníky totiž není sporné (a rovněž tak vyplývá ze správního spisu), že žalobkyně v době podání předmětné žádosti neměla žádné pobytové oprávnění k pobytu na území ČR, které by jí opravňovalo k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a to tedy ať už podle § 42 odst. 1 nebo odst. 2 nebo § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně pobývala naposledy na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, které jí bylo uděleno s platností od 30. 9. 2020 do 27. 1. 2021, přičemž dotčenou žádost podala až dne 13. 9. 2021 (o čemž rovněž není mezi účastníky sporu).
17. V návaznosti na právě uvedené je tak nutno zdůraznit, že pro závěr správních orgánů o zastavení řízení nebylo podstatné, zda žádost žalobkyně byla posuzována jako podaná za

účelem studia či za účelem ostatní, neboť žalobkyně nesplnila základní zákonnou podmínku pro podání ani jedné z nich. Žalovaný tak na str. 3 napadeného rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně nesplnila podmínku pro podání žádosti obecně bez ohledu na konkrétní účel, protože byla její námitka stran posuzování žalobkyní tvrzeného studia na střední škole nerozhodná. Krajskému soudu pak z uvedeného důvodu nezbyvá než dospět ke stejnému závěru ve vztahu k žalobnímu bodu o nesprávném posouzení studia žalobkyně. Otázka studia žalobkyně se stala pro věc bezpředmětnou z důvodu absentujícího pobytového oprávnění oprávnujícího žalobkyni k podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Uvedenou žalobní námitkou se proto krajský soud blíže nezabýval.

18. Nebyla-li žalobkyně oprávněna podat žádost o povolení dlouhodobého pobytu, MV nemohlo postupovat jinak než řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zastavit, jelikož se jedná o ustanovení, které neumožňuje správní uvážení (obdob. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33). Správní orgány v takovém případě nemají možnost rozhodnout jinak a jsou povinny řízení zastavit i přes případné splnění ostatních podmínek pro povolení daného pobytového titulu. Z logiky věci pak správní orgány v takovém případě nejsou oprávněny posuzovat jakékoliv další okolnosti. Žalobní námitku o nepřihlednutí k dlouhodobému faktickému pobytu žalobkyně na území ČR (a pobytu celé její rodiny) je proto nutno odmítnout jako nedůvodnou již jen z důvodu, že překračuje vymezený rámec možného posuzování, jak soud předeslal již výše v bodě 11 tohoto rozsudku.
19. Co se pak týče námitky porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nezohlednění dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a zákona o pobytu cizinců, vztahuje se na ni zcela totožný závěr. V tomto ohledu lze odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ve kterém bylo dovozeno, že *„hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců“* (srov. k tomu též rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28). Shodně již NSS judikoval i přímo ve vztahu k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu: *„v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (...), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění“* (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39 a ze dne 30. 6. 2022, č. j. 3 Azs 153/2021-51). Krajský soud se s citovanými závěry plně ztotožňuje, může tak uzavřít, že závěr správních orgánů o zastavení řízení vedl k současnému vyloučení jejich potenciální povinnosti k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
20. Správní orgány v posuzované věci tedy nepochybily, nýbrž dospěly ke správnému závěru, že žalobkyně je oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu.
21. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. července 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu